

REFORMÁTUS HÍRADÓ

X. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Iriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Alapította: Ballai Zoltán és Bibza Gábor.
Szerkesztő: Kerekes Edit

Konfirmációk világjárványban kiskelyhekkkel, óriástévével, halasztással, reménnyel

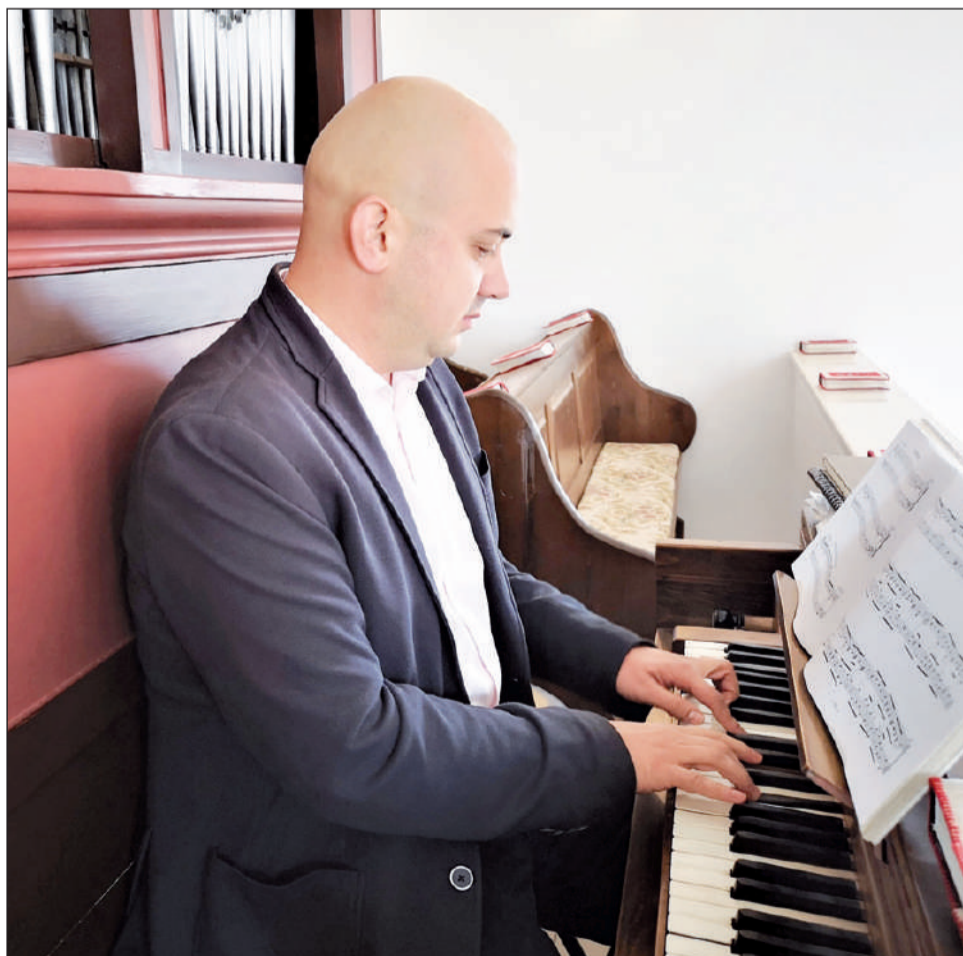
A 2020-as esztendő alaposan próbára tette a változásokhoz, az ismeretlenhez való gyors alkalmazkodóképességünket. Nem volt forgatókönyvünk a korábban csak filmvászorról, könyvekből ismert világjárványra, ez egyszerre rótt nagy felelősséget és adott valamelyest szabad kezét a kisközösségeknek: minden csoport maga volt kénytelen megalkotni új szabályait. Nincs ez másképpen az egyházban sem, a tavaszra tervezett konfirmációi ünnepségeket olykor alig két héttel az esemény előtt le kellett mondani. Késő tavaszra már egyértelművé vált, hogy az életnek valahogyan folytatódnia kell, így a Kolozsvári Református Egyházkerület egyházközségei rendre kitértek az idej generáció konfirmálásának új időpontját. A reformáció napjával bezárólag három kivétellel mindenhol lezajlott a konfirmáció, a megfelelő óvintézkedésekkel. Bár aligha akad, aki hagyományt szeretne teremteni a maszkos ünneplésből, a különálló kelyhek használata úrvacsoravételkor és az internetes közvetítés lehetősége helyenként akár szokássá is válhat. (Részletek a 7. oldalon)

Óvintézkedésekkel konfirmáltak a kolozsvári egyházközségekben

Gyenge Balázs: ha a kántor becsülettel és hittel végzi a rábízottakat, bárhol jó neki

A szamosfalvi kántorral Operettissimótól palotakoncertig

Elsőéves egyetemista voltam, amikor édesapám azzal a hírrel érkezett, hogy a szamosfalvi gyülekezet kántort keres

Miért jó református kántorokkal interjút készíteni? Egyáltalán miért kell református kántorokkal interjút készíteni? Ugyan nem fogalmaztam meg ilyen élesen ezeket a kérdéseket, ám a *Református Híradó*ban sorozatosan közzölt kántorinterjúk kapcsán önkéntelenül is választ kaptam rájuk.

NAGY-HINTÓS DIANA

Fiatal interjúalanyaim megdöbbentő érettséggel és felelősségtudattal viszonyulnak szakmájukhoz, az egyházi teendőkhöz és az egyházközség tagjaihoz. Határozottak és kitartóak. Református kántorként ugyan nem kerülnek olyan rivaldafénybe, mint egy hangszeres vagy énekes szólólista, ám interjúalanyaim olyan szeretettel és ragaszkodással meséltek pályájukról, mindennapjaikról, hogy az számomra lélekemelő és követhető példa. Ilyen példakép lehet Gyenge Zoltán Balázs is, aki bámulatos céltudatossággal és hittel tesz eleget nemcsak a kántori, hanem hegedűművészi, énekesi, koncertmesteri és koncertszervezői feladatainak is. Teszi mindezt valamiféle nagy-nagy természetességgel, mert mint mondja: „ha a kántor becsülettel és hittel végzi a rábízottakat, bárhol jó neki”.

Családjában kezdetektől fogva jelen volt a hit és a zene. Édesapja, Gyenge János, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökségén előadótanácsos, nővére, Balázs Ágnes képzett zenesz, zongoratanár, beszélgetőtársam, Gyenge Balázs Zoltán pedig a kolozsvári S. Toduță Zenei Főgimnáziumban, majd a Gh. Dima Zeneakadémián végzett hegedű szakon, több mint egy évtizede a szamosfalvi református gyülekezet kántora.

Reformáció, konfirmáció, immunizáció

BIBZA GÁBOR

Szépen összecsengő jövevényszavak a nyelvünkben. Ez is jelzi európai beágyazottságunkat, de meghatározza hovatartozásunkat is a kontinensen belül, aszerint, hogy mit gondolunk róla.

A reformáció az a 16. századi protestáns mozgalom, amely az egyház megújulását tűzte ki célul, csak a szentírás alapján, a pápai túlkapásokkal és tévtanokkal szemben. Az állandó megújulás elve pedig tovább hatott az elmúlt 500 esztendőben. Ma pedig aktuálisabb, mint valaha. Nem lehet pápai enciklikákkal véleményezni a társadalmi eseményeket, mert az csupán emberi, esetenként téves vélemény marad, hanem a keresztyén ember számára ma is a szentírás alapján kell megmérni mindent, ami körülötte történik. Csak a szentírás a mérce!

A konfirmáció a keresztesítésben kapott kegyelemre történő válasz hitvallásos formában. A protestáns egyházak gyakorlata, a tagok teljes jogú felnőtté válásának kezdete. Ma fontosabb, mint valaha. A mindent összemossó albékekben élő világunkban arcélet mutatni azt jelenti, hogy tartozom valahová, világos véleményem van az emberről és Istenről, és ezt vállalom is. A járványügyi helyzet összezavarta a kolozsvári református egyházközségek konfirmációját ebben az esztendőben. A hagyományos virágvasárnapi fogadalomtétel sajnos lehetetlen volt, ezért reformációig terjedőleg történtek a konfirmációk. Járvány ide vagy oda, egyedül csak a Krisztusba vetett hit által van jövőnk a Földön!

Az immunizáció azt a folyamatot jelöli, amikor egy közösség védetté válik valamivel, jelen esetben a járvány okozta vírussal szemben. A média riogatása ellenére mielőbb immunizásra van szükségünk. Ezt nem a védőoltás hozza el csupán, hanem a legtermészetesebb folyamat, a szervezet ellenállóképességének kialakulása a betegség legyőzése által.

A reformációra készülő, konfirmációi fogadalomtétel utáni hangulatban a 21. század minden bajával és nyavalyájával együtt a református keresztyén tudja, hogy csak a megtartó Istené a kegyelem és a dicsőség!

FOLYTATÁS A 6. OLDALON

Gyenge Balázs: ha a kántor becsülettel és hittel végzi a rábízottakat, bárhol jó neki

A szamosfalvi kántorral Operettissimótól palotakoncertig

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

– *Úgy tűnik, mintha erre predesztináltak volna. Vagy mégsem volt annyira egyértelmű a pályaválasztás, a mostani állása?*

– Valóban, a családban több generációra visszamenőleg a férfi családtagok majdnem mind református lelképásztorok voltak. Kisgyerekkorom óta minden vasárnap a templom padjaiban volt a helyem. Eleinte Besztercén, ahol édesapám és nagytatám is lelképásztor volt, 1991-től, amikor Kolozsvárra költöztünk, a Kétágú templomban, konfirmálásom után a Farkas utcai templomban, ahol a nővérem volt abban az időben a kántor, majd 2006 karácsonya óta a szamosfalvi templomban. Tizenéves koromban többször elgondolkodtam azon, hogy a családi hagyomány folytatása érdekében a lelképásztori pályát kellene választanom. De soha nem éreztem igazi elhivatottságot. Ami még fontosabb volt számomra: a szüleim mindig azt mondták, hogy azt tegyem, amit igazán szeretek. Így tizenkét év zeneiskola után sikeresen felvételiztem a Gheorghe Dima Zeneakadémiára. Elsőéves egyetemim hallgató voltam, amikor édesapám azzal a hírrel érkezett, hogy a szamosfalvi gyülekezet kántort keres. A gyülekezet elnökségével való egyeztetés után eldöntöttem, hogy megpróbálkozom a kihívással. Eleinte nem gondoltam, hogy ez ennyire hosszú időszakot fog kitölteni az életemben, aminek a mai napig sincs vége. Akkoriban csak azt tudtam megígérni a gyülekezet elöljáróinak, hogy egyetemi éveim alatt számíthatnak rám. Hogy utána merre fog vezetni az utam, még nem tudtam. Hála Istennek, úgy alakult, hogy továbbra is eleget tudtam tenni a kántori teendőknél, így lassan tizennégy éve legjobb tudásom szerint itt szolgálom. Úgy érzem, ez az a munka, amely körbeöleli a zene és a családom múltja iránti tiszteletet.

– *Olyan korban élt, amikor a templomba járás megengedett volt. A család és az édesapja példája mellett ez a körülmény is a kántorság felé irányított?*

– Mivel nem éltem meg azt a kort, amikor tiltott volt a templomba járás, nekem mindig is az volt a természetes, állandó vasárnapi program, hogy részt vegyek az istentiszteleten. Az már csak plusz volt, hogy énekvezérként élhettem és élhettem meg az alkalmakat. Úgy érzem, hogy a szüleim, nagyszüleim, dédszüleim iránti tisztelet és az általuk nyújtott példa nagy részben hozzájárult a döntésemhez, amely mai napig jó döntésnek bizonyul.

– *Több kántorinterjújt készítettem már, amelyben fiatal kántorok elhivatottsággal beszéltek tevékenységükről. Mégis attól tartok, nem sikerült eloszlatnom azt a sztereotípiát, miszerint a kántornak „csak” annyi a dolga, hogy vasárnap orgonál a templomban. Gondolom, vannak érvei ennek a tévhitnek a megdöntése mellett...*

– A kántornak a fő feladata az istentiszteleten vagy más gyülekezeti eseményeken való kántorizálás, énekvezetés, emellett olyan gyülekezetben, ahol kórus/dalárda van, ennek az irányítása, vezetése. Mivel ünnepeinkkor többen látogatják az istentiszteleteket, fontosnak tartom egy-egy zenés vagy verses műsor összeállítását, amely a közösség összetartó erejét erősíti. Melléktevékenységként pedig ezek mellé társul minden olyan teendő, amire a lelképásztor vagy a presbitérium felkér, és aminek eleget tudok tenni. Beszélhetünk itt adminisztratív teendőkről, egy-egy esemény megszervezésében nyújtott segítségről, mindenről, ami a közösség érdekét szolgálja.

– *Hogyan telik egy-egy napja, hete kántorként?*

– A kántori pályafutásom elején felvállaltam az ifjúsággal való foglalko-

Hegedűsként második családjával, az Operettissimóval tudott kibontakozni

zást, ami eleinte nagyon szépen alakult. Minden héten bibliaórát tartottam nekik, közös játékeket szerveztünk, színjátészótalálkozón (KISZT) vettünk részt, ahol több alkalommal is nagyon szép eredményt értünk el, sportrendezvényekre jártunk, közös táborozásokat szerveztem. Ezek néhány év után fokozatosan elmaradtak. Úgy vélem, hogy manapság már annyi alternatív lehetőséget nyújt a társadalom a fiatalok számára, hogy az egyházközei találkozási, szórakozási lehetőségek háttérbe szorulnak. Volt olyan időszak, amikor kórus-sal is büszkélkedhettünk. Hetente tartottam kóruspróbákat, így ünnepekkor egy-egy ének eléneklésével gazdagabbá, szebbé tudtuk tenni az istentiszteletet. Manapság mindenkinek az időhiány az egyik fő ellensége, emiatt a kórusok száma annyira leapadt, hogy nem volt megvalósítható a folytatás. Jelenleg a kátéórással, illetve a frissen konfirmáltakkal állítunk össze egy-egy műsort nagyobb ünnepeinkre, amit mindig nagyon szívesen és lelkesen fogad a gyülekezet, így minden alkalommal újra és újra megerősödik bennem az a tudat, hogy van miért és van kiért szép dolgokat megvalósítani.

Az istentiszteleteken való kántorizálás komoly háttérmunkát feltételez. Ha egy új éneket szeretnénk énekelni a gyülekezetben, azt előzőleg meg kell tanulnom, be kell gyakorolnom, hogy majd vezetni tudjam a gyülekezetet. Ez mind időt igényel, és szerves része a kántori munkámnak. Minden vasárnap a reggeli teendők elvégzése után körülbelül fél órát hangbemelegítéssel töltök, majd fél 10-től a kölesi templomban, va-

lamint 11-től a szamosfalvi templomban végzem az énekvezérei kötelességeimet. Különleges alkalom számomra az, amikor az istentisztelet keretében keresztelőt is tarthatunk.

– *Melyik a legkedvesebb, a szívéhez legközelebb álló kántori teendő?*

– Egyértelműen a templomi orgonajáték, illetve énekvezetés, de mindig is nagyon szerettem azokat a pillanatokot, amikor egy általam ismeretlen orgonát tanulmányozhattam, szólaltathattam meg.

– *Milyen a kapcsolata a gyülekezet lelképásztorával, a presbitériummal, a gyülekezettel?*

– Úgy érzem, hogy első perctől megvolt a tökéletes összhang a gyülekezet, a gyülekezet lelképásztora és köztem. Nagyon kedvesen fogadtak, ha valami problémám volt, meghallgattak és segíteni próbáltak. Péntek Márton tiszteletes úrral a lelképásztor-kántor viszony mellett több mint hét éve a jószomszédi viszonyt is ápoljuk, mivel az esküvőnk után feleségemmel a parókia épületében levő kántori lakásba költöztünk. Azóta kölcsönösen segítjük egymást, hogy ez a kialakult kapcsolat megmaradjon és a munkánkban haladhassunk. Kislányaim annyira szeretik ezt a helyzetet, hogy a tiszteletes urat harmadik nagytatájuként emlegetik. A sok együtt töltött minőségi idő meghozta a gyümölcsét.

Gyülekeztünk évről évre gyarapszik, ami annak köszönhető, hogy sok fiatal család költözik a folyamatosan bővülő, kiépülő Szamosfalvára, és ezáltal a keresztelők száma is megnőtt. Ennek a növekvő tendenciának nagyon örülünk, mert azon kevés gyülekezetek közé tarto-

zunk, ahol a hívek száma nem apad évről évre. Jelenleg 855 egyháztagnak van, és igen szép számban vannak köztük a fiatalok.

– *A kántorság mellett aktívan részt vesz a Kolozsváron már közismert Operettissimo együttes tevékenységében.*

– Épp a kertben tevékenykedtem, amikor megcsörrent a telefon, és tudomásomra jutott, hogy egy kolozsvári együttes szeretne velem együttműködni. Elmentem találkozni velük, és attól a perctől el is kezdődött a közös munka. Nagyon örültem a lehetőségnek, mivel hegedűsként azelőtt nem volt lehetőségem kibontakozni. Közreműködtem különböző erdélyi filharmóniákkal, de sehol sem találtam meg igazán a helyem. Az Operettissimóval ez nem így volt. Nagyon lelkes csapatot találtam itt, a tagok közül néhányat már korábban ismertem, de a többiekkel is meglepően hamar kialakult a jó viszony, mondhatni itt találtam meg a második családomat. Bevalom, eleinte nem sok operettet ismertem, de fokozatosan megtanultam őket, és kialakult az operett iránti szeretetem. Hét év után már úgy vagyok vele, hogy bárkikor bármely közismert operett betétdalát akár kotta nélkül is lejátszom, sőt körülbelül két éve már kisebb részleteket énekelek is az együttesrel. Óriási színpadi tapasztalatot nyújtott a mögöttem álló több mint 200 előadás, amiért nagyon hálás vagyok.

Szívemnek nagyon kedves projekt a Bánffy Palotakoncert, amelynek Plesa Róbert kollégámmal vagyunk a megálmodói és kivitelezői. Ezen az előadáson többek között világhírű erdélyi énekművészek, nyolctagú balettár és a koncertmesterként általam vezetett 14 tagú zenekar lép színpadra. Ez számomra óriási tapasztalatot és fejlődési lehetőséget biztosított, de ugyanakkor nagy felelősséget is vont maga után. Idén – igaz, hogy az aktuális közegészségügyi előírásokat figyelembe véve – harmadik alkalommal szerveztük meg az előadást a kolozsvári Bánffy-palotában, újból nagy sikerrel. Fontosnak tartom a Bánffy Palotakoncert további megszervezését, mert hiánypótló, nagyon szépen kitölt egy űrt a kolozsvári kulturális életben.

– *Nem lehet egyszerű a kántori, operettissimós, koncertszervezői teendőket egyeztetni a családdal...*

– Sokszor adódik olyan helyzet, amikor a család és a barátok nélkül nem igazán tudnám megoldani a problémákat. Például, amikor egyszerre kellene istentiszteleten kántorizálni, vagy akár előadást tartani és kivenni a gyermekeket az óvodából. Ilyenkor mindig megkerül az a családtag vagy barát, aki kisegít. A megértő feleségem mindig támogatott a sokrétű munkámban, és mindig büszkén jön akár a templomba, akár az előadásaimra.

– *Mit gondol, miért jó Kolozsváron, Erdélyben református kántornak lenni?*

– Igen, nagyon sok a fiatal kántor a kincses városban, legtöbbjük személyesen is ismerem, mind a református, mind a más felekezethez tartozókat, akikkel egy fiatalos, lendületes csapatot alkotunk. Azt hiszem, ha a kántor becsülettel, kitartással, hittel és szeretettel végzi a rábízottakat, bárhol jó neki, nem csak Kolozsváron, és nem csak Erdélyben.

– *A mai fiatalok – huszonevesek, harmincasok – nem terveznek hosszú távra. Gyorsan pályát vagy munkahelyet váltanak. Ön mennyire érzi azt, hogy szakmailag megállapodott?*

– Tizennégy évi szolgálat után azt mondhatom: ez a hivatás az életem szerves része lett. Úgy gondolom, amennyiben egészséges és a körülmények megengedik, hosszú éveken át a tőlem telhetőleg jobban folytatom.

Gyenge Balázs családjával

Konfirmációk világjárványban kiskelyhekkkel, óriástévével, halasztással, reménnyel

KEREKES EDIT

A konfirmáció hagyományosan egy-egy nagyobb egyházi ünnephez kötődik, zömmel virágvasárnapon és pünkösdkor tartják. Erre az idén nem volt lehetőség, virágvasárnap előtt két héttel rendelték el a kijárási és gyülekezési tilalommal járó szükségállapotot, amely több hónapig tartott. Az „újratervezéskor” néhány egyházközség tetszőleges dátumot választott, többen ünnepekhez kapcsolták, így egyesek újkönyér ünnepéhez társították a 2020-as generáció konfirmálását, mások a reformációhoz. Augusztusban konfirmáltak a hidelvei, íriszi, bulgáriatelepi, tóközi és kolozsmonostori egyházközségek ifjai, szeptemberben a szamosfalvi fiatalok, októberben az újlásóvárosiak (Pata utca) és a belvárosiak (Farkas utca), ma és holnap az alsóvárosiak (Kétágú templom). Szintén mára tervezték a konfirmációi ünnepséget a felsővárosiak (Kakasos templom) gyülekezetben, de a járványhelyzet elhárapódása miatt másodszor is elnapolták. A törökvágási gyülekezet is ma készült konfirmációi ünnepelni, ám az egyházközségben történt megbetegedések miatt tíz nappal ezelőtt lefújták a rendezvényt. Az esperesi hivatal tájékoztatása szerint a ke-rekdombiak már tavasszal úgy döntöttek, hogy jövőre halasztják az ünnepséget.

Tizenegyen a Fehér templomban

A Pata utcai Fehér templomban és a szamosfalvi egyházközségben is virágvasárnapra készültek a konfirmációi ünnepséggel, így az ifjak két évet felölelő felkészítése az egyházi „nagykorúsításra” tulajdonképpen nem szenvedett csorbát.

– A református egyház mindig is az Ige Egyházának vallotta magát. Mindig az Ige tiszta hirdetéséért és tiszta megértéséért küzdött. Meggyőződésünk, hogy református keresztényen hitünk a Bibliából megismerhető tökéletes igazságot vallja. Ezt kívánjuk a gyülekezet fiataljaival is megismertetni a konfirmációi előkészítő két éves időszakában. A „konfirmáció” kifejezés közös megerősítést jelent, és arra utal, hogy a fiatalok társaikkal együtt, Isten és a gyülekezet színe előtt közösen megerősítik Istenhez tartozásukat, vallást tesznek hitükről – mondta Sebestyén Ákos, a gyülekezet lelkipásztora. – A konfirmáció az előkészítő folyamat előzi meg, amely során a fiatalok megismerhetik a Bibliát, erre építhetik keresztényen, református hitük tartalmát is, így az előkészítő végén maguk dönthetnek arról, hogy kész-e a hitvallástételre. A konfirmációi előkészítő két évig tart, hente egyszer, a szombat délutáni istentisztelet után tartjuk a kátéórákat.

Az ünnepség időpontja virágvasárnap. A járványhelyzet miatt idén ez szeptember 20-ra tolódot, bár gyermekek és szülők, valamint az egyházi elől-

rők eleinte egyaránt abban reménykedtünk, hogy legkésőbb pünkösöd ünnepe alkalmával konfirmálhat a kis csapat. 2020 márciusában, amikor a kijárási tilalmat elrendelték, már ismételtük a megtanultakat a tizenegy ifjúból álló csoporttal, csak két hét választott el a nemes, felemelő alkalomtól, de minden igyekezetünk ellenére halasztásra került sor.

Az ünnep hagyományosan kétnapos: szombaton zajlik a kikérdezés, vasárnap pedig a hitvallás és fogadalomtétel. Ezt követi az ifjak és hozzátartozóik úrvacsoravétele. Az idén ez is kicsit változott: az úrvacsora kenyerét mindenki személyesen vette el a tálcáról, az úrvacsora borát pedig külön kiskelyhekből szolgáltattuk ki. Az egyházközség külön kiskelyhekkkel is rendelkezik, amelyeket használni fogunk mindaddig, amíg a járvány el nem múlik – ismertette a *Református Híradó* kérésére Sebestyén Ákos. A további konfirmandusgenerációk felkészítésével kapcsolatosan úgy nyilatkozott: amíg a lehetőség adott, megtartják az istentiszteleteket, bibliaórákat, konfirmációi előkészítőket, természetesen a járványügyi helyzettel kapcsolatos szabályokat betartva.

Online közvetítés és sok kiskehely

A szamosfalvi gyülekezet esetében sem sérült az idej konfirmandusok felkészülési folyamata, amely a szentírás tanulmányozása, hitkérdések megvitatása mellett a személyes jelenlétet megkövetelő közvetlenebb hangulatú találkozókra is áll, ahol az ifjak közösségi játékokat játszanak, kirándulnak is akár. Péntek Márton lelkipásztor szerint a kijárási tilalom feloldása után a szeptemberi konfirmálásig eltelt időszakban sikerült pótolni mindazt, amiről

Másképpen vették az első úrvacsorát a konfirmálók

úgy érezték, hogy a szükségállapot miatt elmaradt.

– A szamosfalvi gyülekezetben két év felkészítés után virágvasárnap volt a konfirmálás évek hosszú során keresztül. Csak 2010-ben nem volt konfirmációi ünnepély, mert csak egy kislány konfirmált volna és a szülei halasztást kértek a következő évre. A virágvasárnap idén már a szükségállapot idejére esett, így a presbitérium szeptember 6-ra, szórványmisszió vasárnapjára tűzte ki az idej konfirmálás időpontját. Örömmel kilenc ifjú tett bizonyosságot hitéről, felkészültségéről, 3 fiú és 6 lány tartozott a csoportba: Mátyás Botond Ákos, Toth Zsolt, Gergely Gábor Balázs alkották a fiúk csapatát, Diószeghi Henrietta, Vajás Orsolya, Crisan Debora Tímea, Sajgó Helga Rebeka, Máté Orsolya és Lénárt Anett a lányo-

két. A tizedik, aki készült, Magyarországól nem tudott hazajönni a szigorítások miatt.

A felkészülések a rendszeres találkozások alkalmával mindenre rámutattak, tulajdonképpen az anyag elmélyítése, az utolsó „simítások” maradtak el, hisz virágvasárnapig nem volt már sok idő. Ismételtünk volna és az ünnepi hangulat megeremtése lett volna a cél. Végül a szeptemberi konfirmálás előtti időszakban sikerült pótolni mindazt, amit a kijárási tilalom elvett tőlünk, ebben a gyülekezet és a szülők részéről sok támogatást kaptunk.

A találkozásokon, beszélgetéseken, a kátéórákon kiegyensúlyozottságot, magabiztosságot próbáltunk sugallni, a helyzet elfogadását, beilleszkedést az új körülmények közé. Az ifjak megtalálták a módját a kapcsolatteremtésnek, sokat segí-

tettek otthon, bekapcsolódtak a háztartási munkák elvégzésébe, élvezték az online oktatást, pozitívként élték meg, hogy nem jártak iskolába, csak a baráti találkozások, a szüneten eltöltött kellemes percek hiányoztak.

A szamosfalvi gyülekezetben egynapos ez az ünnep, a presbitérium ragaszkodik a hagyományhoz. A konfirmáció napján van a kikérdezés, aztán következik a fogadalom- és hitvallástétel, az áldás, majd az úrvacsoravétel az ifjaknak és a gyülekezeti tagoknak, akik ezzel élni kívánnak. Az aktuális rendelkezések értelmében csak a közvetlen hozzátartozók tartózkodhattak a templomban, ezért egy óriási képernyős tévékészüléket állítottak ki a templom mögötti térre, a jelenlévők ott kísérhették figyelemmel a templomban történeteket, így ők is részesei lehettek mind az istentiszteletnek, mind a konfirmációi ünnepségnek. A gyülekezeti tagok mindezt otthon is követhették a Facebookon.

Az úrvacsorai kelléket, a kelyhet csak látták az ifjak. Az úrvacsorát az erre az alkalomra készített kicsi kelyhekből vették. Ezeket ezután is használni fogjuk úrvacsoraoasztáskor.

Az ifjak közül többen megfogalmazták, hogy jó volt az egészben, hogy sokat lehettek a szüleikkel, testvéreikkel, jó volt a hajtás helyett kicsit odafigyelni a másokra, jó volt részt venni a házimunkában, a kerti munkákban, a kinti teendőknél. Volt idő beszélgetni, közösen főzni, közösen játszani a családtagokkal – részletezte Péntek Márton, arra a kérdésre pedig, hogy a járványhelyzet hogyan érinti a jövő évi konfirmandusokat, azt válaszolta: – Bízunk abban, hogy a járvány enyhülni fog. Ilyen körülmények között lehet, hogy nehézkes lesz, de Isten segítségével megtaláljuk a módját, hogy ifjainkat, a család és a gyülekezet összefogásával hitre, felelősségvállalásra és becsületességre neveljük.

Szamosfalván kilencen konfirmáltak az idén

Gólyatörténetek: első hónapom a Refiben

Új város. Új iskola. Új otthon. Új osztálytársak. Új tanárok. Új barátok. Kilencedikesnek lenni a Kolozsvári Református Kollégiumban. Járvány idején.

■ **Kasza Abigél:** Az ember azt hinné, hogy a kilencedik osztály csupa móka, kacagás, egymás után zsinórban 4 kialvatlan éjszaka, szórakozás... Kívülről szemlélve ez a világ teljesen más, mint valójában. Tanérvnyit... Aztán a nagy első hét. 2., 3., 5. Úgy nézek vissza erre az öt hétre, mint ember a sivatagba: mögötte a homokban minden lépés egy nap. A homokszemek, amelyekbe lába süppedt: órák, szünetek. Számátalan új élmény. Emlékek. A sivatagban portyázó szerencsétlen csak megy és megy, lehet már ezerszer megbánta a döntését. Délibábot lát... Aztán mégse...

Amikor elkezdődött, nagyon sok tervem volt. Tényleg. Rengeteg. Például minden órára tanulni fogok. A maximumot hozom ki magamból, megfelelek az osztálytársaimnak, leírok minden házit... Ugyan már! Sok ígérettel és fogadalommal indulunk, de aztán rájövünk, hogy semmi értelme. A fáradt utazó minden hatodik-hetedik lépésnél megpihen. Talán boldog, talán szomorú, bár örülnie kellene és büszkének lennie magára. Hisz már megtett több mint negyven lépést! Kemények voltak ezek a lépések. Fárasztóak. De minden egyes lépéssel közelebb került a célhoz. Új osztály... Izgalom. A diák tele reménnyel. Kilép a komfortzónájából, s teljesen más lesz a világ. Még mindig látom magam előtt a kicicomázott, friss, megszeppent szeptemberi arcokat. Nemsokára rájönnek, mind ugyanabban a cipőben járnak. Egyeseknek nehezek az első lépések. Homok ragad sarujukba. Mintha többtonnás lenne. De én ott leszek, s kedves kilencedikes barátom, te is légy ott segítségül, lépünk együtt. Így minden könnyebb.

■ **Juhos Ilka:** Padlón voltam, szó szerint kicsavarodva, kényelmetlenül, könnyeim a padlóra csepegtek. Egyedül, pedig emberek vettek körül, Isten is ott volt, fogta a kezem, ahogy a lányok a szobából. Ám én képtelen voltam megnyitni az ajtót a lelkemhez és beengedni őket. Csak ültünk némán, mindannyian ugyanazt éreztük: ürességet, elveszettséget. Sosem hiányzott az otthon vagy az otthoniak. Erős jellemem tartottam magam, nem voltam felkészülve, hogy a Refi mást hoz ki belőlem. Olyannyira, hogy amikor a bentlakás vaságán a plüsstehenemre pillantottam, ösztönösen görcsbe rándult a gyomrom. Sosem gondoltam, hogy pont én leszek az, aki sírásról elfojtott hangon szól a telefonba minden egyes otthonról érkezett hívásra. Sok minden történt azóta, az idegennek vélt, szokatlan szobatársakkal egyre közelebb kerültünk egymáshoz. Szép lassan kezdtek a lelkekben az üres helyek kipótlódni. Mindenki hűsöget fogadott. A család kapuja nem zárult be, ha esetleg valaki késlekedik, de tudja az utat, nyitva áll előtte míg világ a világ, s míg Isten is úgy akarja.

■ **Kádár Boglárka:** Én is gumóval a torkomban készültem az első napra. Izgatottság, bizonytalanság járta szellemes táncát testem minden zugában. Ismeretlen arcok, kitaposatlan hely fogadott. Lángra kapott bennem egy szikra, amikor ok nélkül rám mosolyogtak azok, akikkel életem legszebb négy évét kötöm össze. Ettől a perctől kezdve az események gyorsvonatra szálltak. Egyik bicentés a másik után, egyik ölelés a másik után, úgy éreztem, mintha a csend hangosabbá válna. A rakoncátlan járványveszély ellenére is átadtam magam a pillanatoknak, sodródtam az árral. Alig telt el egy hónap, de úgy érzem, megtaláltam a helyem. Csodálatos embereket ismertem meg, és tucatnyi emléket zsákoltam. A bentlakást olyan kuckóvá sajátítottuk ki, ahová öröm belépni egy kimerítő nap után. Ámúlt szemtanúja voltam a hatalmas szeretetnek, amit a Refi falai őriznek. Tiszteletteljes, szívélves fogadtatásban részesültem egy nagylelkű közösségben, ahol önmagad lehetsz.

A legnehezebb az önállósodás. Elismerem, otthon elkényeztetek, szüleim minden emberfeletti jót, szépet a tarsolyomba csomagoltak, támogattak, biztattak minden apró gondolatomban. Rabja voltam a megszokott légkörnek, kényelemnek. Míg otthon a számítógép képernyőjével, itt a mosatlan edénnyel játszok cicásat. Első héten mindenki lelkiállapota a béka feneké alatt volt, nem mertünk kibontakozni. Szobatársaimmal egymásban leltük menedékünket. Sötét napok voltak, de átvészeltük, és szédületesen szoros kötelék alakult ki közöttünk. Azt hiszem, jól érzem magam a bőrömben.

■ **Nagy Petra:** Már hatodikban eldöntöttem, hogy Kolozsváron akarok továbbtanulni. Erdély szíve, a tudomány s az önfejlésztés központja mindig elvárásolt hangulatával, történelmi nevezetességeivel. Második opció volt a Refi. Nem kerültem be a választott liceumba, nagyot csalódtam magamban és a képességeimben, elbukott egy álmom, egy lehetőség, amelyért nem

dolgoztam kellőképpen s elegendőt. Rövidesen rájöttem, hogy Isten vezérelt erre az útra, s az általa rám helyezett tervet minden erőmmel s igyekezettel meg kell valósítanom. Minden okkal történik, s minden bezárt ajtó után Isten újat, sokkal jobbat nyit ki.

Iskolakezdekor tarisznyámba az otthoniak számos intést, bátorítót, támogató szavakat csomagoltak, mégis félelmekkel, kétségekkel érkeztem. Félttem a nagyváros „útvesztőtől”, az új feladatoktól. A refis közegben minden félelmem ellillant. A bentlakás az első perctől otthonérzetet keltett, oly közvetlen, segítőkész és szeretetteljes a közösség. Szobatársaimmal egy családot alkotunk; mindent megbeszélünk a világról, életről, álmainkról, csalódásainkról, érzéseinkről. A pedagógusok saját gyerekeiként gondoskodnak rólunk, s ha kell, falat húznak felelőtlen cselekedeteink elé. Osztálytársaimmal teljes az összhang, a hibákat, különbségeket félretéve egymást építjük, segítjük, támogatjuk. Mindenki sokszínűsége, jelleme tesz róla, hogy különlegessé, értékessé váljunk az egyszínű tömegben.

■ **Sánta Henrietta:** „Milyen is lesz az osztályom valójában?” – morfondíroztam első nap iskolába menet, hisz addig csak a közösségi hálón beszélgettünk. Osztálytársaim mind barátságosak és kedvesek, az oszi szerető szívvel fogadott mindenkit. A sok előírás közül a távol-

ságot a legnehezebb betartani, hisz új közösségbe potypanyva első dolgunk lenne fejeket összedugva jól beszélgetni, ismerkedni. Örömmel gondolok arra, hogy a diákpresbitérium tagja lettem. Ez nekem új célt is jelent. Az online gyűlések után nagy lelkesedéssel és picit izgulva várom már az első élő találkozást. A lehető legjobb helyre kerültem, ahol mindent megkaptam, amire vágytam.

■ **Kürti Biborka:** Tisztán emlékszem a pillanatra, amikor megérkeztem a szüleimmel a bentlakáshoz. Rettegve, mégis boldogan, hogy nem online kezdem a 9. osztályt. Tudtam, hogy az életem most felfordul, hiszen teljesen új helyen kell laknom, teljesen új emberekkel. Megnyugtató, hogy szobatársaimnak is pont olyan félelmetes az új környezet, mint nekem. Az első hét főleg az ismerkedésről és összeszokásról szólt, mind a kintlakókkal, mind a bentlakókkal. Pár hét alatt annyira megszerettem ezeket az embereket, hogy nagyon nehezen tudtam elfogadni, amikor megint karantént rendeltek el. A Refi különleges iskola, tele egyéniségekkel, tehetségekkel és sok baráttal. Nagyon remélem, hogy hamar vége lesz ennek az otthon ülésnek, és olyanok élhetem meg a kilencediket, amilyenek mesélték: életem legszebb éve.

■ **Silaghi Sylvia Odett:** A bentlakási élet csodáin túl, a számtalan lehetőség mellett sok újdonságot tanulhatam önmagamról és az engem körülvevő emberekről, idegen környezetről is. Nem sejtettem, hogy ilyen szerető közösségbe kapcsolódhatok be, amely barátságosan hívott mindenkire arra, hogy félelmeinket legyőzve nyissunk az új felé. Itt mindenki szívmelegítően bánik a többiekkel, és annyi sokoldalú, színes diákegyéniség lelte meg helyét az iskolában. Ez a varázs csak a kapukon belül fedi fel magát igazán!

Fiatalabb énem a „kollégium” és „bentlakás” szavakra tudatlanul felelte volna, hogy „tuti nem lennék bentlakó”, „kinek kell az?” Ha azt mondják annak idején, hogy licis éveimben kollégiumban fogok élni, hát megpukkadok a nevetéstől. Miután túljutsz a sokkon, hogy az otthon melegtől elszakadva neked kell magadról gondoskodnod, a kollégium ezernyi dologra tanít és bajtársakkal ajándékoz meg.

■ **Rákosi Izabella:** Két korábbi osztálytársammal együtt hármashoz indultunk az első napunkra. A bentlakási szobaajtóra ragasztott cetlin ott állt a lánynak a neve, akivel már június óta beszélünk. Alig vártam, hogy megérkezzen Kata, együtt hamar végeztünk a berendezéssel. Másnap nagyon izgultam a fogadalomtétel miatt, gondolataim csak azon jártak, hogy ki kell

álljak egyedül annyi ember elé fogadalmat tenni. Szerencsére ez nem így volt, s ahogy mondtuk együtt a szavakat, a torkomat sírás fojtogatta: elértem a céltom, amiért küzdöttem, annyit tanultam, itt vagyok a Farkas utcai templomban, fogadalmat teszek, és immár igazi refis diák lehetek. Csodálatos volt belépni a gyönyörű iskola kapuján. Tantermünk szép, tágas, családias hangulatú. Az ablak mellett ültem le, hátulról a második padba. Később a lányokkal együtt a városban ebédeltünk. Úgy érzem, jó kis osztály leszünk, bár hiányzik a régi életem, a barátaim, szüleim, testvéreim, kiskutyáim. Aztán két hétig otthon kellett maradnom, ekkor már Kolozsvár hiányzott nagyon, az iskola, az új társaim. Alig vártam, hogy visszamehessek, de addigra bezárt az iskola, mindenki online tanul. Remélem, november 14-ig visszamehetünk, hogy barátaimmal is megünnepeljem a születésnapomat.

■ **Sallai Kata:** Hihetetlen: már több mint egy hónap eltelt a kilencedikes évből. Csak tegnap volt az évnyitó. Tisztán emlékszem minden gondolatomra a csomagokkal felpakolt autóban. Vegyes érzelmek kavargtak bennem, azt sem tudtam, sírjak-e vagy nevessek. Örültem, hogy nem karanténnal kezdjük az évet, ettől annyira tartottam, hogy valósággal abszurdnak éreztem a megvalósult utazást, felfoghatatlan álomnak. Tisztában voltam vele: az életem most teljesen megváltozik.

Elmélkedésemből kikököntetett, amikor az autó megállt, és a szüleim könnyes szemmel néztek rám. Ölelés, sok táskák és bőrönd, köztük egy csomag maszk. Ez a nap volt életem eddigi legnagyobb fordulópontja. A bentlakásban csodálatosan telt az első nap, kiderült, hogy szobatársam az, akivel az egész nyarat átbeszéljük. Az osztályban nehezen oldódott a feszültség, az első hét végén szerencsére egy tanárnőnk késett, és amíg vártuk, elkezdtünk beszélgetni, összeszokni. Aztán új lány érkezett a szobánkba, amit így érzek teljesen. Imádtam ezt az egy hónapot, életem szép pillanatait éltem meg itt. Nagyon elszomorított, hogy újra karanténba vonulunk, kimarad évből a gólyabál, összerázó.

■ **Sütő Minyukus Tímea:** Szeptember 13-án izgatottan léptem át a bentlakás küszöbét rengeteg csomaggal, de annál több kérdéssel, kalandvágygal, s egy kis félelmmel is a szívemben. Este már megvolt az első sírásom is az új szobámban. Az első

napokban úgy éreztem, egyedül maradtam, bár szobatársaimmal már akkor egyre jobb kapcsolatunk lett. Szokatlan volt, hogy mindent saját magamnak kell beszerezni, elrendezni, irgalmatlan honvágyam volt, hiányoztak a szeretteim, anyukám főzött, az ágyam, szobám, cicám, minden, ami otthon maradt. Aztán egyszer csak rádöbbentem, hogy az iskolát már „második otthonomnak” érzem. Egyre jobb lett a hangulat a tanórákon, a szobában, szünetekben, mindig. Elkezdett kialakulni egy közösség, amelynek tudtam, éreztem, hogy testtől-lelkestől tagja szeretnék lenni. Azt hittem, itthon már semmi sem lesz olyan, mint régen, de ugyanolyan jó. Csak most már nagyon hiányzik a Refi, a bentlakás, az új emberek és Kolozsvár, főleg, mert pénteken azzal a tudattal jöttem haza, hogy kedden újra vár minden. De sajnós nem, két hétig online tanulunk.

■ **Gombkötő Karola-Beatrix:** Fél éve az osztályfőnök mosolygva jelentette be, hogy jönnek a Refit bemutatni. Sokat ígértek akkor: egyházi élet, közösség, kórus, bentlakás, jó társaság. Nagy álommá vált a Refi, és minden erőmmel azon voltam, hogy ennek az iskolának a padjaiban ülhessek szeptembertől. Nehéz volt eljőnni ilyen messze otthonról. Nehéz volt otthagyni a családomat, az otthoni közeget, tudva, hogy életem nagy részét már nem velük töltöm, de örültem, hogy kipróbálhatom magam egy új városban, új közösség tagja lehetek, új embereket ismerhetek meg. Félttem, milyen lesz egy idegen lánnyal egy szobában élni, megtaláljuk-e a közös hangot. Különleges személyiségre leltem a szobatársamban, örülök közös mindennapjainknak. A bentlakás külön család. Mind együtt vagyunk ott, mégis egyedül. Csáládként összetartva vigyázunk egymásra, nevetünk és ha kell, együtt sírunk. Elképesztően jó osztályba kerültem és úgy gondolom, olyan szoros kapcsolatokra leltem, amelyek életem útjain végigkísérnek. Megtanultam mindenkit úgy elfogadni, ahogy van, nem ítélkezni mások fölött. Mind egyformák vagyunk, mégis másak, és ettől fantasztikus az egész.

Az elmúlt egy hónapban sokat adott nekem a Refi. Megtanultam minden napot mosollyal indítani és hálával zárni. Megerősödött bennem a hit, hogy Istenben bízva minden lehetséges. Ahogy Márk evangéliumában olvashatjuk, a legfontosabb, hogy „ne félj, csak higgy”. Hiszem, hogy a számomra megfelelő iskolát választottam. Hiszem, hogy jó közösségbe csöppentem. Hiszem, hogy Istennek terve van az életemmel. És hiszem, hogy a Refi jó útra vezérli az életemet.